

ע"פ 58099/08 - ז' ב' נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"פ 19-08-58099 ב' נ' מדינת ישראל

לפני: כבוד השופט מרשק מרום, אב"ד
כבוד השופט עמיתה בוסתן
כבוד השופט טרסי
מערערת ז' ב' - ע"י עו"ד דורון שטרן
נגד מדינת ישראל - באמצעות פמ"מ וע"י עו"ד ליאת גלבוע
משיבה

פסק דין

לפנינו ערעור על פסק דין של בית משפט השלום בראשון לציון בת.פ. 58099-08-19, אשר לאחר שמייעת הראיות זיכה את המערערת חלק מההעברות שייחסו לה בכתב האישום, אך הרשיע אותה בעבירות איומים ותקיפת זקן אשר גרמה לחבלה חמורה והשית עליה, בין היתר, עונש מאסר בפועל למשך 12 חודשים. הودעת הערעור מכוננת הן כלפי הכרעת הדין המרשעה מיום 17.2.19 והן כלפי חומרת עונש המאסר שהושת על המערערת בגזר דין מיום 18.7.19.

ນצין כבר עתה כי המרכיבות המשפטייה בהליך זה נובעת מכך שבפרק הזמן שחלף מאז הוגש כתב האישום ועד שנשמעו הראיות לפני בית המשפט קמא, נפטר המתלוון, כך שעודתו לא נשמעה, והכרעת הדין התבססה במידה רבה על אמרות שתועדו מפיו בסמוך לאחר האירועים המפורטים בכתב האישום, אם על ידי בני משפחה קרובים ואם על ידי שוטרים שהיו מעורבים בחקירות האירועים. שאלת קבילה זו, כמו גם משקלן הראיתי, של אותן אמרות, נוכחות הוראות סעיף 10 לפיקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א - 1971 (להלן: "הפקודה"), היא שעומדת ביסוד הכרעת הדין, כמו גם בנקודת הערעור הנוכחי.

כתב האישום

נגד המערערת הוגש כתב אישום המונה שני אישומים בעבירות אלימות כלפי אביה הקשיש, ז' ב' (להלן: "המתלוון"), ליד 1930, אשר בביתו התגוררה במשך חודשים עוגר ליום 2.3.18.

על פי המפורט בעובדות האישום הראשון, ביום 2.3.18, בשעה 8:30, השמיעה המערערת דבריו אים כלפי המתלוון, ובעודדה אוחצת באלה אף איימה להכות בראשו. בעקבות זאת פנה המתלוון למשטרה ובשעה 12:45 הגיע נגדה תלונה. כעבור יומיים, ביום 4.3.18, בשעה 14:30, פנתה המערערת למטלון, אמרה לו שהוא יודע

עמוד 1

שהגיש נגדה תלונה, ואיימה שלפני שתיכנס לכלא, תהרוג אותו. מיד לאחר מכן בעיטה המערערת בצלעותיו של המתalon וגרמה לנפילתו ארضا. כתוצאה מעשהו נגרמו למתalon המטומות בכף ידו הימנית ובמרפק יד ימין וכן שבר בצוואר הירך הימנית, והוא נזקק לניטוח קיבוע השבר. המערערת אף הותירה את המתalon שוכב כאוב על הרצפה כשעה לערך, עד שהגיעה למקום בת אחרת של המתalon ועזרה לו לקום. בגין מעשים אלה יוחסו למערערת באישום הראשון ריבוי עבירות אiomים - עבירות על סעיף 192 לחוק העונשין, תש"ז-1977 (להלן: "החוק") וכן עבירה של תקיפת זkon הגורמת חבלה חמורה - עבירה על סעיף 368(ב) לחוק.

על פי עובדות האישום השני, במהלך אוטם חדשין ימים בהם התגירה המערערת בבית המתalon, עבר למთואר באישום הראשון, נהגה המערערת, במספר רב של הזדמנויות, לאים על המתalon שתהרוג אותו ושתשבור חפצים בבית. בגין מעשים אלה יוחסה לה עבירות אiomים - עבירה על סעיף 192 לחוק.

פסק דין של ביהם"ש קמא

בית המשפט קמא זיכה את המערערת מהמיוחס לה באישום השני, וכן מעבירת האiomים שיוחסה לה באישום הראשון לגבי אירועי יום 2.3.18. מנגד, הרשי בית המשפט קמא את המערערת בעבירות שיוחסו לה באישום הראשון לגבי יום 4.3.18, כלומר בעבירות אiomים ותקיפת זkon.

היות והרעוור מכון לפני ההרשעה החלקית בלבד, ובקביעות בית המשפט קמא אודות היזכי החלקי אין עומדות בעת לבחינה מחדש לפניינו, לא נרחב בנושא זה ונסתפק בכך שנבהיר ב��ווים כללים את הרקע ליזכי. כאמור, על רקע מותו המצער של המתalon עבר לשמיית הריאות, לא נשמעה עדות המתalon בבית המשפט, ועל כן ביקש המשיבה לבסס את אחראיותה של המערערת למעשים אלו על המוצג ת/7, אותה תלונה שהגיש המתalon נגד המערערת ביום 2.3.18 בשעה 12:45. בתלונה זו התיחס המתalon הן לאים מבוקרו של אותו יום והן לאiomים להם היה חשוף, לטענותו, במהלך החדשין שקדמו לכך.

בית המשפט קמא מצא כי הودעת המתalon ת/7 קבילה לשמש כראיה לחובת המערערת לגבי אירועי אותו בוקר, וזאת לנוכח הוראות סעיף 10 לפוקודה וסמיכות הזמן בין האירועים לבין הגשת התלונה. אף על פי כן, זיכה בית המשפט קמא את המערערת מהמיוחס לה בהקשר זה, לאחר שמצאה כי עדותה של אחות המערערת, מ' ב' (להלן: "מ'"), אשר נכח אף היא בבית במועדים הרלבנטיים, אינה תומכת באמרת המתalon ב-ת/7, ואף מחלישה אותה. בנסיבות אלה, קבע בית המשפט קמא כי לא הוכחה אשמה של המערערת בהקשר זה מעיל לכל ספק סביר, ועל כן זיכה אותה מעבירת האiomים שיוחסה לה, וזאת מחמת הספק.

באשר לאישום השני, שעניינו אiomים שהשмиעה המערערת לפני המתalon במהלך החדשין להגשת התלונה, קבע בית המשפט קמא כי האמור בהודעה ת/7 אינו קביל לחובת המערערת בהקשר זה, לנוכח פער הזמן המשמעותי בין אמרת המתalon לבין האירועים האלימים המתוארים בה. בהיעדר ראיות נוספות, ונוכח המסקנה לפיה עדותה של מ' אינה ראויה למשקל משמעותי, זיכה בית המשפט קמא את המערערת מהמיוחס לה באישום השני.

מנגד, הרשע בית המשפט קמא את המערערת בעבירות שיויחסו לה לגבי אירועי يوم 4.3.18. היות והתשתיות הראיתית הרלבנטית, כמו גם מצאי בית המשפט קמא לגביה, תוארו ביסודות ובהקפהה בהכרעת הדין, יישמשו גם אותנו בהכרעתנו, יצוטטו כת הפסקאות הרלבנטיות לנושא זה ישירות מתוך הכרעת דין של בית המשפט קמא בפסקאות 15-25:

"הירע מיום 4.3.18 - אויומים ואלימות פיזית

15. אין מחלוקת על כך שבמועד ההתרחשות נכח בבית אָר וرك הנאשمت ואביה. לכארה, גרסה מול גרסה. כמו כן, הדגשנו את החובה לבחון בזיהורות את גרסת האב, בפרט על רקע חוסר יכולת לבחון את עדותו בבית המשפט. מנגד, דוקא באירוע זה מצטברים נתונים רבים אשר תומכים בגרסה האב ומחזקים אותה.

16. נתחיל דוקא בגרסה של הנאשמת, שכאמור הייתה היחיד שנקחה בבית במועד ההתרחשות. לשיטתה, אביה נפל מיד לאחר שנכנס הביתה: "בנסיבות 30:13. עשתי בכך. פתחתי את הג'חנון. הוא פתח את הדלת. אני הייתי במטבח, הוא ישב, עף עם הכלסא. אז שמעתי צעקות, יצאתי מהמטבח, הוא אמר אל תנעי בי, לא רוצה עזרה. ואז סימתי את הבזק. א' עלתה למיטה, אני ירדתי למיטה, אמרתי לה אבא לא רוצה עזרה ממני" (פרוטוקול עמוד 73 שורות 3-7).

בחיקرتה הנגדית של הנאשמת התברר כי לא ראתה אותו "עף עם הכלסא", אלא שמעה אותו צועק, ניגשה אליו, וזו סיפר לה שנפל מהכסא. איננה יודעת להסביר מדוע שעה מאוחר יותר סיפר לאחותה א' שהוא זו שדחה אותו (עמוד 78 שורה 25 - עמוד 79 שורה 7).

17. א' ס' (להלן: א'), אחותה של הנאשמת, העידה כי הגיעו לבית על מנת לאסוף את הנאשמת לחקירה רפואי. הנאשמת ירדה למכוניתה ואמרה לה שאbihן נפל. כשלעצמה לבייט סיפר לה האב שהנאשמת דחפה אותו ושבה לוג הרجل. היא העלה אותו על המיטה, נתנה לו בקבוק מים ויצאה מן הבית. מכאן, א' היא הראשונה שפגשה באב לאחר הירע (פרט לנאשמת), והוא מסר לה כי הנאשמת דחפה אותו וגרמה לנפילתו.

18. ד' ק' ב' (להלן: ק'), אחותה של הנאשמת, העיד כי הגיע לבית, מצא את אביו במיטהו, ושמע ממנו כי הנאשמת בעטה בו, הפילה אותו וגרמה לו לכאבים ברג'ל. עוד שמע מהאב כי א' היה זו שהעלתה אותו על המיטה, מה שמחזיק את גרסתה של א'. כאמור, גם הנאשמת סיפרה בעדותה כי א' עלתה לבית לאחר שסיפרה לה כי אbihן נפל, ואף בכך יש לחזק את גרסתה של א'. ק' העיד כי הזמין משטרה, ובהמשך הזמן אמבולנס, לבקש השוטר שהגיע למקום.

19. רס"ל משה קחלון (להלן: קחלון) הגיע לבית בעקבות קריאה שנפתחה על ידי ק'. קחלון העיד לפני, וכן הוגש דו"ח הפעולה שכותב בעקבות הירע (ת/2). ניכר כי העד השתדל מאד לדיביך ולתאר את ההתרחשות כהוותה. מהדו"ח עולה כי האב סיפר לו על התלונה במשטרה (ת/7), על כך שהנאשמת שמעה על הגשת התלונה ובעקבות זאת איימה עליו "אני לא יכול לכליא אותך תראה מה אני עושים לך", ואז בעטה בו בצלעות וגרמה לו ליפול על הרצפה, שם שכב זמן רב עד שהגיעה שכנה שעזרה לו לgom למשיטה והזעיקה את בנו ק'. האב סירב לקבל טיפול רפואי. קחלון הסביר לך' שכדי להזמין טיפול רפואי, כך נעשה, והאב פונה על ידי מד"א לבית החולים "אסף הרופא". העד הדגיש כי האב דיבר באופן רגיל, וכי אם היה מדובר חריג היה מתעד זאת בדו"ח הפעולה (פרוטוקול עמוד 19 שורות 9-18).

הسنגור ביקש למצוא קושי באמירה כי שכנה סייעה לאב לעלות למיטה, כי ניתן ללמידה מכך שהאב לא היה צלול ולא התמצא בסביבתו, בפרט לאור דבריה של א' שהוא זו שהעלתה את האב למיטה, והתימוכין לכך בעדותו של ק', ואף בדבריה של הנאשמת שאישרה כי א' הייתה הראשונה שעלתה לבית לאחר שהיא יצאה מהמקום. אין בידי ליתן לאמירה זו בדו"ח הפעולה את המשקל שմבקש לתת לה السنגור, בפרט על רקע

העובדה שהאב חזר על גרטתו כפי שנמסרה לק' גם בפני חוקר שהגיע לגבות את הودעתו בבית החולים כפי שיפורט להלן. מצאתי כי מדובר ככל הנראה בחוסר הבנה של קחלוון, או ברישום שגוי בדו"ח, ולא בדמנציה או חוסר התמצאות של האב.

20. רס"ר מיכאל אשרוב (להלן: אשרוב) גבה את הודעתו של האב בבית החולים (ת/1), והעד לפניו על נסיבות גביית העדות. התרשםתי לחובב מעודתו של אשרוב, עד אינטיליגנט, רהוט, שמסר עדות מדוייקת זהירה, מבלי להוסיף או להחסיר פרטים. העד זכר את האירוע, השיב בהגינות לשאלותיו של הסגור, ואני מקבל את עדותו כמהימנה. אשר לנسبות גבייה ההודעה, אשרוב סיפר כי זו נגבתה בחדר המיון, באופן מבודד ככל הניתן לאנשים אחרים, לרבות בני משפחתו של האב. אמרה זו אינה מתיחסת אמנם עם דבריהם של ק' וא' שטענו כי נכחו בסמור, ואולם לא מצאתי כי יש בכך להפחית מהמהימנות שאני נותן לדברי העד, כשהבהיר לו תיכן כי לא היה מודע לזהותם של בני המשפחה. כנשאלו האם האב היה צלול לחלווטין, השיב כך: " מבחינתי הוא היה צלול לחלווטין, אפשר לראות בגוף העדות שאפילו פעמי אחת, אני אומר בצעיר, הוא גיחך איתני על אחת השאלות ששאלתי אותו, מתוך ציניות. אני מאמין שאדם צלול יכול היה להגיע לתשובה הזאת" (פרוטוקול עמוד 13 שורות 12-15). דומה שהעד מכoon לשאלת האב לשאלת האם יש מצלמות בבית, על כך ענה: "למה מה קרה בית משפט?" (ת/1 עמוד 2 שורות 13-14).

21. הודעת האב (ת/1) מפרטת את האירוע מיום 4.3.18. האב סיפר שביום שישי (2.3.18) התלונן במשטרה על איומים. ביום 4.3.18 שב לבתו ממועדון מבוגרים, הנאשנתה הייתה בבית, הזכירה את תלונתו במשטרה ואיימה עליו כי אם תALK לכלא איזי תחרוג אותו "לפני שאני אכנס לכלא". "ואז פתאום אני עמדתי ליד השולחן, היא הרימה את הרגל ונתנה לי מכת דחיפה עם הרגל מצד ימין של הצלעות, נפלתי על היד ועל הרגל, מאז אני לא יכול להזיז את הרגל ודוקא הרגל הזה היו לי שבירים". האב המשיך ותייאר בפירות את מהלך העניינים, כי היה עם צד ימין כלפי הנאשנתה, כיצד ניסה לבلوم את הנפילה ביד ימין, כי לא ענה לנאשנת שאימה שתחרוג אותו, כיצד החל לבכות מכאבם, וכי המתלוננת אמרה לו שעוד מעט יקומו.

לשאלת כיצד הגיע לבית החולים השיב "הבן שלו הגיע מתי שהוא, נראה לי בשעה 00:16 ראה אותוiani כואב לי והזמין אמבולנס, אבל לפני זה באה הילדה שלו'ai, ראתה שאני על הרצפה, שכבתמי על הרצפה. א' הילדה שלו עזרה לי עד המיטה והוא הלכה היו לה סיורים, ואז הבן שלו בא שמע את הסיפור, ובאה משטרה והוא סיפר להם מה קרה". הנה כי כן, בעדות קצרה אך מפורטת תיאר האב את כל ההתרכשות מראשיתה, החל ברקע לאירוע שנובע מהתלונה שמסר במשטרה (ת/7), המשך באיומים שהשmiaה כלפי הנאשנת בעקבות הגשת התלונה, המשך בתקופתו על ידי הנאשנת, כולל תיאור נסיבות התקיפה ותחשויותיה במהלך היליכה ואחריה, הגיעת בתו א' שסייעה להעלתו למיטתו, המשך בהגעת בנו ק', המשך בהגעת משטרה (קחלוון) וכלה בהזמנת מד"א. הודעתו של האב עמוסה בפרטים, אשר כולם נתמכים על ידי העדים האחרים (אי', ק', קחלוון), וניכר כי ניתן וראוי לחתה בה אמון. ההודעה עקבית, סדרה, הגיונית, הן תוכנית והן צורנית, ואני מקבל את דברי גובה ההודעה (אשרוב) כי העד היה צלול ובקיא בסביבתו. תשובתו הצינית של האב לשאלת האם יש מצלמות בביתו מעידה, בדברי אשרוב, על כך שהאב נמצא היטב בהתרכשות והיה ער לפרטים. ניכר אף כי לא ניסה להעצים את חומרת מצבו. כך, כشنשאלו האם יש לו נזק, השיב "חושים נזק של שבר בגן, לא בטוחם" (ת/1 שורות 22-23).

גרסתו של האב כי הותקף על ידי הנאשנת, נתמכת גם בתייעוד הרפואי, ממנו עולה כי מסר לרופאים שנפל לאחר שהותקף על ידי בתו הצעירה (ת/11, ת/14).

22. כאמור, ק' הגיע לבית לאחר אי', מצא את אביו במיטה, שמע ממנו על כך שהותקף על ידי הנאשנת והזמין משטרה למקום, ולאחר מכן זמן מ"א. ק' היה צמוד למיטתו של האב בבית החולים, ובהמשך הגיעו לשם גם

מ', א' והנאשמת. ק' נחקר ארוכות על היחסים במשפחה, מצבו של האב עבור לאיורע, המגורים המשותפים של האב ושתי בנותיו (הנאשמת ומ') באותו בית, וכמוון על התרחשויות ביום 18.4.3.18, למנ הגעתו של ק' לביתו. התרשםתי מכך, עד מהימן, כשהתוקן עדותנו מתישב hon עם דברי האב והן עם עדויותיהם של א' ושל השוטרים. ק' סיפר בפיoret על התרחשויות במשפחה עבור לאיורע, על חייו של אביו שהיה עצמאי ככל הניתן לאדם בגיןו (87), על יכולותיו הפיזיות, על טויל שערכו בחו"ל חדשים ספורים עבור לאיורע. ניכר כי מערכת היחסים בתוך המשפחה הייתה מורכבת. בצד זאת, לא התרשםתי כי נעשו ניסיון להשחרר את הנאשמת. לשאלת האם ראה לאיורע אלימות של הנאשמת כלפי אביו השיב בשילולה (פרוטוקול עמוד 42 שורות 25-26).

23. מ' הגיעו לבית החולים לאחר ק', ותיירה אף היא ששמעה מאביה את תיאור האירוע, כפי שנמסר על ידי ק' ובוודעת האב. לא מצאתי להרחיב בעניין עדותה של מ'. מחד, עדותה מתישבת עם גרסת המאשימה בכל הנוגע לנסיבות יום 18.4.3.18, ומайдך קבוצתי קודם כי קיימים קשיים במחימנותה של עדת זו. מכאן, לא ראייתי לבסס למצאים על סמך עדותה.

24. א', שכאמור הייתה הראונה הראשונה שפגשה באב לאחר האירוע (פרט לנאשمت) ושמעה ממנו כי הותקף על ידי הנאשمت, הגיעו אף היא לבית החולים, במצוותה עם הנאשמת. בסיפא לחקרתה הנגדית (וגם בחקריתה החזרת) מסרה העדה כי בבית החולים אמר האב כי לא ידע כיצד נפל. למעשה, מדובר בטענה שעומדת בסתייה לדברי האב לכל אורך הדרך. לו טענה זו נכון, הרי שקיים לכך ספק האם הנאשמת אכן תקפה אותו, כגרסת המאשימה. איןני מקבל אמירה זו של א', ואני מוצא אותה לא מדוייקת, ולמצער איננה מתישבת עם גרסתו הברורה והעקבית של האב, כפי שנמסרה לא' עצמה עם הגעתה לבית, ולכל הגורמים הרלוונטיים: 2 שוטרים, ק', רופאים. אין לי אלא להניח כי א' פירשה באופן שגוי אמירה של האב, ובכל מקרה לא מצאתי כי יש בכך להחליש מכוננותה ומנכונותה של גרסתו.

25. הודיעתיו של האב קביאות בהתאם להוראת סעיף 10(1) לפקודת הראות. מדובר בגרסה קרben עבירות אלימות, אשר נמסרה בסמוך לאיורע האלים, ובנסיבות הראשונה להتلון - בבית ובבית החולים. מצאתי ליתן משקל ממשמעותו להודיעתיו של האב, לאחר שבחןתי את תוכנן, ולאחר מכן שקבעתי כי הן מתישבות עם רצף של עדויות נוספות".

בהמשך הכרעת הדין התייחס בית המשפט كما גם לעדותה של הנאשמת ומזה את גרסתה בلتוי מהימנה, ובשים לב לממצאיו שצוטטו לעיל, הורשעה המערערת בעבורות מיום 18.4.3.18, כפי שתוארו באישום הראשון.

בגזר הדין מיום 18.7.19 התייחס בית המשפט כמו למרכבי החומרה שבממשיה של המערערת, כמו גם לנסיבות האישיות ולאמור בתסaurus שירות המבחן ובדו"ח הסוציאלי שהוגש בעניינה. בית המשפט קמא קבוע מתחם עונש הולם הנע בין 9 חודשים מאסר בעבודות שירות לבין 24 חודשים מאסר בפועל, והשיט על המערערת, בגדר המתחם, 12 חודשים מאסר בפועל, לצד מאסרים מותנים וחתיימה על התcheinות כספית.

תמיצת נימוקי הערעוץ

הסגור המלומד, עו"ד דורון שטרן, אשר יציג את המערערת מטעם הסנגוריה הציבורית, הגיע לעיינו הודיעת ערעוץ מפורטת, הן לפני הכרעת הדין והן לפני העונש שהושת. בלב הודיעת הערעוץ עומדת הטענה כי הודיעת המתלוון מיום

4.3.18, ת/1, אינה קבילה בהתאם להוראת סעיף 10(1) לפקודה. לחלוין נטען כי משקלה נמוך ואני לא מסpter הרשות המערעת מעלה לכל ספק סביר.

לטענת ב"כ המערעת, האמרה היחידה העומדת במקורה זה בכלל סעיף 10 לפקודה היא אותה אמרה ראשונה וספונטנית שמסר המתلون לא'. אלא שאמרה זו אינה יכולה לשמש כבסיס להרשעה לנוכח עדותה של א' על כך שבבית החולים מסר לה אביה שאינו יודע איך נפל. טענה זו מעלה לכל הפחות ספק באמיותה טענת המתلون שהושמעה בפני א'. בהקשר זה שגה ביום"ש קמא בקביעתו כי מדובר בפירוש שגוי של א' את אמרת האב.

האמורות המאוחרות יותר שתועדו מפיו של המתلون לא היו ספונטניות, ולא נמסרו "בהזדמנות הראשונה", ועל כן אין הן קבילות בהתאם להוראת סעיף 10 לפקודה. יתרה מכך, במהלך אותן שעות היה המתلون נתון להשפעתם של "גורמים מזמינים", אשר חלקם אינם מיהימים, לנוכח מערכת היחסים הטעונה ביןם לבין המערעת. כך למשל מסר ק' בעודתו שהוא "שונא" את המערעת וטייר אותה בדבריו בחולת נשך. גם העובדה כי הودעה ת/1 נגבהה בנסיבות א', ומ' הייתה צריכה לעורר סימני שאלה לגבי מיהימות הדברים, ובית המשפט קמא טעה בכך שלא יחס לכך משקל.

עוד טוען ב"כ המערעת כי החיזוקים עליהם הצבע ביום"ש להודעת המתلون, אינם מהווים ראיות עצמאיות, אלא מדובר באותה אמרה של המתلون עליה הוא חוזר מספר פעמיים לאזני ידיו, השוטרים והרופאים. עצם החזרה על אותה גרסה אין בה כדי לחזק את מיהומנותה, ומדובר לפיך על הרשעה המבוססת על הודעת חז' אשר לא עמדה ב מבחון החקירה הנגידית, ועצם העובדה שהיא נראית על פניה "מפורטת ועמוסה פרטיטים", אינה מספקת על מנת להעיד על אמירותם פרטיטים ולהוכיח התרחשותם מעלה לכל ספק סביר. בנסיבות אלה, גם אם נקבע כי עדות המערעת אינה מיהימה, אין בכך כדי להוות תחליף לראיות פוטטיביות המבוססות אשמהה.

כל שמדובר בעבירות האיומים מתעורר קושי נוסף, שכן מדובר בטענה שהעלת המתلون לראשונה רק במהלך השיחה עם השוטר קחולון, ונושא האיומים כלל לא הזכר על ידו בשיחותיו עם א' ועם ק', שקדמו למפגש עם קחולון. לפיך, ככל שמדובר בעבירות האיומים, מתחזקות עוד יותר הטענות בדבר היעדר הקבילות ולחלוין בדבר משקל ראייתי נמוך שאינו מאפשר הרשעה.

הודעת הערעור כוללת גם התייחסות מפורשת לסוגיה העונשית, ועתירה להקלת בעונש, כך שלא יכול נשיאה במסר של ממש, או להפניה מחודשת לשירות המבחן לצורך שילוב בהליך טיפול.

עמדת המשיבה

המשיבה, מצדיה, סקרה שאין ממש בנימוקי הערעור, וכי בית המשפט קמא סיפק מענה הולם ומשכנע לקשיים המשפטיים שהתעוורו לנוכח מותו של המתلون, וכי הכרעת דינו מנומקת, מפורת ומשכנעת ואני מצדיקה התערבות ערכאת הערעור.

לאחר שנטנו דעתנו לטיעוני הצדדים ועינו עין היט בראיות שהונחו לפני בית המשפט קמא וב הכרעת הדין המפורטת, הגיעו לכלל מסקנה כי דין הערעור על הכרעת הדין להתקבל, וכי בנסיבות החירוגות של הליך זה יש לזכות את המערערת מהעבירות בהן הורשעה, ولو מחמת הספק. בנסיבות אלה, לא מצאנו צורך להידרש לטענות שכונו כלפי גזר הדין.

נבהיר כבר עתה כי לא מצאנו מקום להתערב בקביעותיו המונומוקות של בית המשפט קמא בכל הנוגע לנסיבות העדים שהודיעו לפני. עם זאת, אנו סבורים כי על יסוד התשתית הראיתית שהוצגה לפני בית המשפט קמא, ובשים לב לכך, שעסוקין בסופו של יומם עדות מול עדות, והעדות המרכזית, שלא לומר הבלעדית, לחובת המערערת, כלל לא נשמעה, לא ניתן היה לבסס את אחוריות המערערת למiosis לה ברמה של מעלה לכל ספק סביר. להלן יובאו נימוקינו.

טרם נפנה לדון בסוגיות המשפטיות והראיות ה konkretiyot המתעוררות במקרה זה, איננו יכולים להימנע מלהעיר כי דומה שבמקרה זה נשכחו מושכלות ראשונים בדבר אופיו של ההליך הפלילי, ודרכו המליך בה נוהגים בתיהם המשפט לפסוע נזנחה לטובה سبيل עוקף פתלタル ורב מהמורות, אשר נועד לשימוש במצב חירום בלבד. ובמה דברים אמרו?

חדשות לבקרים מוגשים לבתי המשפט כתבי אישום בעבירות אלימות, המבוססים בעיקר על תלונה שהגיש המותקף נגד התוקף, כשלצידה מספר מצומצם של ראיות שנעודו לחזק ולאמת את האמור בתלונה. במקרים נפוצים אלה, מתמקדש ההליך שמייעת הראיות בעדותו של המתalon לפני בית המשפט, ודינו של הנאשם, לשפט או לחסד, מוכרע, במידה רבה, בהתאם למידת המהימנות שמותירה עדות המתalon לאחר שעמדו בבדיקה הנקירה הנגדית, לצד מהימנות הנאשם עצמו וכוחן של אותן ראיות נוספות לשיעם בקביעת הממצאים.

והנה, בהליך שלנו, לא נשמע כלל קולו של המתalon, אשר היה העד היחיד לאירוע (למעט הנאשם) ואשר למרבה הצער הילך לעולמו לאחר הגשת כתבי האישום ובטרם נשמעו הראיות. המתalon לא העיד, ומילא אף לא נחקר בחקירה נגדית, וכל שהובא לפני בית המשפט קמא הנה מ_kbץ של אמרות ששמעו עדים אחרים מפיו, חלקן מפורטות יותר וחלקן פחות, חלקן סמכות יותר לאירועים וחלקן פחות, אך כלן כאחד מהוות אמרות חז' של אדם שלא העיד כלל במשפט.

כשאלו הם פניו הדברים מתעורר קשיי ממשי בבסיס הכרעת הדין על מנת "אמון" בעדות, שככל לא נשמעה לפני בית המשפט. ל McKira הכרעת הדין מתעוררת בהכרח תחושת אי נוחות לפיה הפרק ההליך העיקרי דומה דמיון יתר להליך המעצר, בו מבוססת ההכרעה על "ראיות לכואורה" המתנוססות על דפי נייר, וזאת חלף התרשומות ישירה בדברי העדים ומאותות האמת, או הcube, המתגלים בהם.

ודוק, אין לנו חותרים תחת הוראות סעיף 10 לפקודה, או תחת יתר הסיגים שנקבעו בדיון לכלל האסור על הצגת ראיות מפי השמעה. מקום של אלה שמור להם וחסיבותם הרבה, אך علينا לשנות כל העת לנגד עינינו את העובדה כי מדובר

בחרג ולא בכלל, וכי השימוש בכלים ראיתיים אלה חייב להיות זהיר ומוקפד, על מנת שלא יתהפכו היוצרות והחריג הפור לככל. על רקע חשש זה אף ציין כב' השופט קדמי בספרו **על הריאות** [מהדורה משולבת ומעודכנת, תש"ע - 2009], חלק שני, בעמ' 619, במסגרת הדיון בהוראות סעיף 10 לפકודת, כי: "**ככל אין מרשיינים על פי אמרה כאמור כראיה יחידה**". דומה כי ניתן היה לסייע את דברינו בהנחה מושכלת זו, אך לא נסתפק בכך ונצלול עת לגוף הערעור שלפנינו.

סעיף 10(1) לפקודות - שאלת הקבילות

סעיף 10 לפקודות הריאות, שכותרתו היא "אמרה של קרבן אלימות", מורה כדלקמן:

"**10. עדות על אמרה שאמר אדם שנעשה בו, לפי הטענה, מעשה אלימות, והאמרה נוגעת לאותו מעשה או לנסיבות-לואי שלו, תהא קבילה אף אם האדם שאמר אותה אינו נכון כעד ואף אין להביאו למשפט משום שהוא נפטר או תשוש או חולה או נעדר מן הארץ, ובלבך שנטקימה באותה אמרה אחת מלאה:**

(1) היא נאמרה בשעת מעשה האלימות, או בסמוך לאחריו, או לאחר שהיתה לו הزادנות הראשונה להתאون עליו;

(2) היא נוגעת למעשה האלימות לפי סדר האירועים עד כדי היותה חוליה בשלשלת הנטיות הקשורות במישרין לביצוע העבירה;

(3) היא נאמרה בשעה שהוא גוסס, או האמין שהוא גוסס, בעקבו של מעשה האלימות."

לענינו רלבנטית החוליה הראשונה, זו המניה בסעיף 10(1) לפקודה, אשר מורה כי עדות של אדם על אמרה שמסר קרבן מעשה אלימות בוגע לאוטו מעשה, תהיה קבילה להוכחת אמיתות תוכן האמרה, גם אם מוסר האמרה לא העיד במהלך המשפט, ובלבך שהאמרה המדוברת נאמרה בשעת מעשה האלימות, בסמוך לאחריו או בהزادנות הראשונה בה יכול היה למסרה.

במקרה שלפנינו, מדובר באמרות שנמסרו כולם לאחר מעשה האלימות הנטען, ועל כן יש לבחון את קבילותן בהתאם למבנים שנקבעו בפסקת בית המשפט העליון בקשר לסמיכות הזמן בין המעשה לאמרה ובוגע לאותה "הزادנות ראשונה להתאון" על המעשה. בהקשר זה ראוי היה להביא את דברי בית המשפט העליון, כפי שמצאו את ביטויים בפסקה 27 לפסק הדין בע"פ 740/12 מ"י נ' ברסקי (21.7.14):

"**מתוך ההחלטה עולה כי סמכות הזמינים תבחן לפי נסיבות המקרא הפרטני** (ראו: ע"פ 8641/12 סעדי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנובו] בפסקה 9 לפסק דין של השופט נ' סולברג (5.8.2013); ע"פ 8/08/2009 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנובו] בפסקה 20 (3.9.2009); ע"פ 7293/97 ז'אפר נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(5) 460, 469 (1998) (להלן: עניין ז'אפר). עוד נקבע כי, פעמים, סמכות הזמינים הנדרשת על מנת להיכנס לגדרי הסעיף לא תסתכם בסמכות של דקות ספורות. כך, ב-ע"פ

3737/91 חיר נ' מדינת ישראל, [פורסם ב公报] פ"מ מו(3) 273, 276 (1992) נקבע כי:

"כאמור בפסקה (1) לסעיף 10, המדבר בדברים הנאמרים בשעת מעשה האלימות אובייסמור לאחוריו, או לאחר שהיתה לקרבן האלימות ההזדמנות הראשונה להתאون עליו. התיבה "בسمוך לאחוריו" מתפרשת על-פי הניסיבות, היא איננה מתייחסת רק למניין של דקות, אלא יכולה לחפות גם משך זמן ארוך יותר.

כך קיבל בית משפט זה מכוח הוראותיו של סעיף 10(1) הנ"ל גם הוכחה בדבר אמרה שהושמעה מספר שעות אחרי האירוע".
(והשו גם: ע"פ 8704/09 באשה נ' מדינת ישראל[פורסם ב公报] פיסקאות 2-5 לפסק דיןו של השופט י' עמית (11.11.2012))

יחד עם זאת, דרישת "סמיכות הזמן" לא התאינה, ושני המבחןים ("סמיכות הזמן" ו"הזמן הראשונה") עודם מתבגרים לאור הטעם העומד בסיסו החיריג המצוי בסעיף 10 לפיקודת הריאות, וכפי שכתב השופט י' קדמי ב-ע"פ 5730/96 גרציאני נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (18.5.1998), בפסקה 4:

"הטעם לקבילותן של האמרות שסעיף 10 הנ"ל מדבר בהן, נעוץ בהנחה, שכאשר קרבן של אלימות אומר דברים הנוגעים למעשה האלימות לו היה לקרבן, אין דעתו נתונה לאמתת שקר; ונitin על כן לקבל את דבריו כמשמעותם את האמת.

הטעם לקבילות האמרות בנסיבות הקבועות בסעיף האמור נעוץ, איפוא, בקיומה של "זיקה מקשרת" בין מעשה האלימות לבין האימירה שאומר קרבנה של האלימות; כאשר זיקה זו מסלקת את החשש, שמא האימירה כוזבת. זיקה כזו יכולה, על פי טיבها, להתקיים, רק במקרים שבו יש "סמיכות זמן" בין האלימות לבין האימירה; באופן שהאימירה נאמרת תחת "השפעתה" של האלימות".
(וראו גם: עניין ז'אפר, בעמ' 469; ע"פ 3695/99abo-כף נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(5) 597, 618-619 (2000))

ועוד ראוי יהיה להביא, להשלמת התמונה, את התייחסות בית המשפט העליון לניסיבות בהן גם העובדה כי מדובר באמירה הנמסרת לאיש מרות, בתשובה לשאלותיו, לא תשלול את המימד הספונטני המקנה לאותה אמרה את חזקת המהימנות מצדיקה קבילהה לפי סעיף 10, וזאת מתוך פסה"ד בע"פ 8641/12 סעד נ' מ"י (5.8.13):

"בנוגע לסעיף 10(1) לפיקודת, בכלל, העובדה כי מדובר באמירה שנייתה לפני שוטר או בתשובה לשאלה שאיננה מדrica, אינה שוללת את קבילותה של אמרה מפי קרבן אלימות לפי הסעיף האמור (קדמי, בעמוד 621; ע"פ 3737/91 חיר נ' מדינת ישראל, פ"ד מו(3) 273, 277 (1992); בש"פ 2366/00 מדינת ישראל נ' רחמיוב [פורסם ב公报] (28.3.2000); ע"פ 1424/02 טוטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(1)

615, 622 (2003)).

המתלון בעניינו מסר את האמרה לשוטר בסמוך לאחר האירוע, בשעת פציעתו הקשה, בעת קבלת טיפול רפואי ראשוני באmbulans. אין זה מן הנמנע כי המתלון חש לחישו באותו שלב, וסביר כי זו ההזדמנות, אולי היחידה, להביא ליכידתו של היורה. כבר נפסק לא פעם כי במצב דברים זה דעתו של מתלון איננה פנינה לבידי עלייה שטרתית להפליל לחינם אדם זה או אחר (ע"פ 3695/99 ابو-כף נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(5) 597, 621 (2000)). כיווץ בזה, אין מדובר בתשאול "רגיל" של שוטר מול מתלון, או בניסיון להכניס למצבת הריאות חקירה שנערכה במשטרה "בדלת האחורי". בנסיבות מיוחדות עסקנן, כאשר ההתרחשות בשטח עוד לא נסתימה, בעיצומו של טיפול רפואי במתלון, ולבטח תחת השפעתו של האירוע המשעיר שהתרחש בתכווף. נסיבות אלה מלמדות על כך שהסתפונטיות של האמרה לא נפגמה על אף שמדובר במענה לשאלות של איש מרות.

סעיף 10(1) לפקודה - יישום

אם נפנה CUT לבחון את אמרתו השונות של המתלון, כפי שהובאו לפני בית המשפט כאמור, ברוח הכללים הללו, הרי שאין חולק כי האמרה שנמסרה לבת א' קבילה לשמש כראיה בהתאם להוראת סעיף 10(1) לפקודה. א' הגעה לבית בו התרgesה המערערת והמתלון בסמוך לשעה 00:15 ביום האירוע, ככלומר כחצי שעה לאחר שהמתלון נפל ונחבל. א' שמעה מהמתלון שהמערערת דחפה אותו וסקאותו לו הרgel. מדובר באמרה שנמסרה בסמיכות ניכרת לאירוע האלים שתואר על ידי המתלון, ובהזרמנות הראשונה שהייתה לו להתאונן על כך. לפיכך, אמרה זו עומדת בשתיים מהחלופות שבסעיף, ואין מחלוקת על קבילותה.

האמרה הבאה נמסרה לבן ק', אשר הגיע לבית בשעה 16:00 לערך, כשעה וחצי לאחר האירועים, ומזהה את אביו שוכב כאוב במיטתו. לדבריו, סיפר לו המתלון שהמערערת בעטה בו והפילה אותו, וכי הוא חש כאבים ברגל. מדובר אמרות שמסר המתלון כשעה וחצי לאחר האירוע, אך שאין מדובר בפרק זמן קצר הנמדד בדקות ספורות, אך בשם לב לפסיקה, אשר הרחיבה במידת מה את טווח הזמן, ולעובדה כי הפרטים נמסרו לך' בעת שהמתלון שכב עדין בMITTEDו כשהוא סובל מכאים עדים, מקובלת علينا עמדת בית המשפט כאמור גם אמרה זו קבילה מכוח הוראות סעיף 10 לפקודה.

דברים דומים יש לומר לגבי אמרתו של המתלון, כפי שתועדו בדו"ח הפעולה ת/2 שערך השוטר קחלון, אשר הוזעק למקום על ידי ק', והגיע לבתו של המתלון בשעה 16:27, כשעתיהם אחרי האירוע. על פי המפורט בדו"ח שמע קחלון מהמתלון שלאחר שנודע באותו יום למערערת על התמונה הקודמת שהגיש נגודה, היא החלה לצעוק ולאיים "אני לא ילך כלל, אתה תראה מה אני עשה לך", ולאחר מכן סיממה לאיים בעטה בצלעותיו וגרמה לו ליפול על הרצפה. על אף פרק הזמן הניכר שהחלף מאז האירוע ועד לשיחה עם קחלון, דומה כי ניתן לקבוע שגם אמרה זו, בדומה לזה עליה דיווח ק', קבילה.

פני הדברים שונים עד מאי שמדובר בהודעה ת/1, אותה הודיע העומדת בלב הכרעת הדיון המרשיעה, אשר נגבהה מהמתלון על ידי החוקר מיכאל אשרוב בשעה 20:38, בחדר המין בבית החולים אסף הרופא. בכל הנוגע לשאלת קבילותה של הודעה זו מכוח הוראת סעיף 10(1) לפקודה מתוערים שלושה קשיים מצטברים, המעוררים ספק רב

בנוגע לאפשרות לבסס עליה ממצאים.

ראשית, מדובר בהודעה שנגבתה למעלה משש שעות תמיינות לאחר האירוע, וגם אם במקרים המתאימים ניתן להכיר בנסיבות אמרות קרבן אלימות גם בחלוף מספר שעות, הרי שמדובר במקרים חריגים המחייבים הנמקה של ממש. שנית, מהעדויות שהובאו לפני בית המשפט כאמור עולה כי עוד לפני נגבתה אותה הودעה, שוחח המתלוון מושוכת ה' עם ק' והן עם מ' (ראו עדות ק' בעמ' 41 ש' 14-22), וחלק מאותן שיחות אף נسب על האירוע עצמו (ראו עדות מ' בעמ' 48 ש' 12 - עמ' 49 ש' 6 וכן בעמ' 50 ש' 32 - עמ' 51 ש' 11). כזכור, מערכות היחסים בין המערעת לבין ק' ומ' לא הייתה טובאה, וזאת בלשון המעטה, ועל רקע זה יש טעם בטענת הסגנון לפיה מעורבותם של אותם "גורםים מזוהמים", עובר לגבייה ההודעה, מטילה ספק רב באשר לאפשרות לראותה בה אמרה ספונטנית. שלישיית, וזה העיקרי, טעמי הקובלות של אמרות מעין אלה, כאמור בפסיכה שכוטטה לעיל, עומדים בתקף כל עוד נמסרת האמרה "תחת השפעתו" של האירוע האלים והמשמעות שהתרחש בתכו. דומה כי במקרה שלפנינו, בחלוף יותר מזמן שעות ארוכות ולאחר מכן שיחות מושוכת שנייה עם בנו ובנותיו, אבדה אותה "זיקה מקשרת" בין האירוע לבין האמרה, אשר מסלקת את החשש שמא האמרה כזבת.

בשים לב לאמור לעיל ספק בעינינו האם ניתן לקבל את הودעת המתלוון ת/1 כראיה לאמתות התוכן, בהתאם להוראת סעיף 10(1) לפקודה. מסקנה זו מתבקשת גם מנוקודת המבט שהזכרנו בפתח דברינו, זו של ההליך הפלילי הרגיל שהוא מתנהל אלמלא נפטר המתלוון לפני נשמעה עדותנו. הדעת נתונה כי אכן היה המתלוון בחיים, היה הוא נדרש להעיד על שארע, וככל שהוא אכן מעיד ומוסר גרסתו, איש לא היה מעלה על דעתו להגיש את הודעתו כראיה עצמאית לאמתות התוכן לפי סעיף 10(1) לפקודה, על אף שב��iat המשפט, השאלה אם העד מעיד אם לאו אינה משפיעה כלל על שאלת קובלות אמרת החוץ. תעיד על כך העובדה כי לפני נפטר המתלוון לא הופיע גובה ההודעה ת/1 ברישימת עדי התביעה, ועוד זה צורף לבקשת התביעה רק לאחר מותו של המתלוון.

מהכרעת הדין של בית המשפט כאמור עולה כי היא מבוססת במידה רבה על האמור בהודעה ת/1, הנתפסת שם כראיה העיקרית לחובת המערעת, אליה מצטרפים חיזוקים שונים המפורטים שם. בסיסות אלה, מסקנה פוזיטיבית בדבר אי קובלותה של הودעה ת/1 הייתה מובילה בהכרח לקבלה הערעור על הכרעת הדין ולזיכוי של המערעת. כאמור, נוטים אנו לקבוע כי ההודעה הנ"ל אינה קבילה, אך הכרעה מובהקת איננה הכרחית שכן לטעמנו, אפילו הייתה ההודעה ת/1 קבילה לשמש כראיה לאמתות התוכן, לא היה די בראיות שהוצעו כדי לבסס את אשמת המערעת ברמה של מעיל לכל ספק סביר.

עצמת הראיות - מעיל לכל ספק סביר

על מנת להבהיר עמדתנו בהקשר בדוגמה, אמן דוגמה קיצונית, אך כזו שאינה דמיונית כלל ועיקר, אלא לדוגמה מתוך ההחלטה עצמה - ע"פ 4257/07 פלוני נ מ"י (5.3.08). במקרה זה פורטו, בין יתר הראיות, אמרותיו של קרובן מעשה דקירה, אשר נמסרו בסימון לאחר הדקירה, ונמצאו קובלות לפי סעיפים 9 ו-10(1) לפקודה. והנה, מסתבר, כי תחילת מסר אותו עד, שנית לפני שאיבד את הכרתו, כי אדם מסוים ذكر אותו, אך לאחר שב להכרתו, ולאחר ששוחח עם אחיו, ובעוודו באمبולנס בדרך בית החולים, שינה גרסתו ומסר כי אדם אחר ذكر אותו. באותו

מקרה, כל אחד מהצדדים ביקש להסתמך על אחת מבין שתי האמירות הסותרות הללו, אך בית המשפט העליון דחה את עמדות שני הצדדים והבהיר כי:

"קביעת ממצאים במשפט פלילי נעשית על בסיס שכנוע של בית המשפט באמיותם הדברים ברמת הוואדיות הנדרשת, ולא על יסוד פרשנויות דוחוקות של אמרות שונות וסתורות של קרבן אלימות".

דברים נוכחים אלה-cailo נכתבו לענייננו, שהרי הכרעת הדין יכולה מבוססת במקרה זה על אמרות שונות של קרבן האלימות, אשר חלkan אין תואמות זו את זו ומקצתן אף סותרות זו את זו, באופן שאין מאפשר קביעת ממצאים ברמת הוואדיות הנדרשת להרשותה בפלילים.

באשר לאי ההתאמות, כולם העדר גרסה ברורה ועקביות אמרות השונות שתועדו מפי המטלון, נזכיר כי תחילת שמעה ממנה א' שהמעעררת "דחפה" אותו, ואילו בהמשך שמעו ממנה ק' והשוטר קחלון שהמעעררת "בעטה בו". ב-ת/1 מופיעה מעין גרסת בניים לפיה המערערת נתנה לו "מכת דחפה עם הרגל". ערים אנו לכך שמדובר בגרסאות דומות, אשר אין בהכרח סותרות זו את זו או מעידות על העדר מהימנות, אך כיצד ניתן לקבוע ממצאי העובדה הנדרשים על מנת לעמוד על מעישה המדוייקים של המטלון, כאשר לא נשמעה עדות המטלון ואין כל ראייה נוספת לגבי אופן התרחשות האירועים זולת "פרשנויות", דוחוקות יותר או פחות, של אמרותינו?

סימני השאלה ממשמעותיהם עוד יותר כאשר מדובר בעבירות האיומים, שכן זו כלל לא הזכרה על ידי א' וק', ועלתה לראשונה רק בדו"ח הפעולה ת/2 של השוטר קחלון. מה פשר השמטה הדברים בשיחות המקדימות של המטלון עם א' ועם ק', ומה משקלן של השמאות אלה, בהתחשב בכך שעדות המטלון והסבירו לא נשמעו? נוסיף לכך את העובדה כי האioms שתועדע על ידי קחלון ("אתה תראה מה אני יעשה לך") שונה מזה שמתוועד ב-ת/1 ("אני אהרוג אותך"), ושוב מתעוררת השאלה כיצד ניתן לקבוע האם ובאיזה אופן אימאה המערערת?

גם אם לא היה די בכל אלה כדי לזכות את המערערת מאחריות כזו או אחרת לפיציעת המטלון, לקשיים האמורים יש לצרף את עדותה של א' לגבי אמרה נוספת נספפת של המטלון, אמרה הסותרת מכל וכל את טענותיו לגבי אי-ירוע התקיפה, והכוונה היא לדבריה בעמ' 30 - 31 לפרטוקול לפיהם טען בפניה המטלון, בשיחה שניהלה עמו בבית החולים, כי הוא אינו יודע כלל כיצד נפל ("הוא פשוט אמר אני לא יודע איך נפלתי" - עמ' 31 ש' 21).

בית המשפט קמא, אשר ראה בא' עדה מהימנה, לא התעלם מאמירה בעיתית זו אך הניח שמדובר באמירה לא מדוקחת או בפרשנות שגיה לאמרה של האב. למסקנה זו הגיע בית המשפט קמא לנוכח העובדה כי אותה אמרה אינה מתישבת עם גרסתו "העקבית והמהימנה" של המטלון, כפי שנמסרה בהזדמנויות האחרות שתוארו.

לטעמנו, במסקנה אחרת זו נתפס בית המשפט קמא לכל טעות. כלל אמרות שתועדו מפי של המטלון מצוית במועד נורטטיבי דומה, הודיעת חז' של קרבן אלימות, וצם העובדה כי במרבית המקרים מסר גרסה מסויימת ובמקרה אחר גרסה סותרת, אינה מקנה כל עדיפות לאחת הגרסאות על פני רעوتה ואינה הופכת אחת מהן למhmינה יותר.

משהעידה א', אשר הותירה רושם אמיתי, על כך שהמתلون אמר לה מפורשות שאינו יודע כיצד נפל, לא הייתה כל הצדקה לדחות את דבריה אלה, אך משום שאיןם בעליים בקינה אחד עם אמרות אחרות של המתلون. בנסיבות אלה, וכי שצין בית המשפט كما עצמו בסעיף 24 להכרעת דין, די בדבריה אלה של א' על מנת להקים ספק סביר באשמהה של המערערת.

סוף דבר

רוחקים אנו מכל קביעה פוזיטיבית בדבר התרחשויות שונות מזו המתוארת בכתב האישום ובהכרעת הדין, ובהחלט יתכן כי אילו היה המתلون מעיד היה הוא מסיר, אולי אפילו בקלות רבה, כל ספק המתעורר לנוכח אי התאמות והסתירות שהתגלו באמרותיו השונות, באופן שהיה מוביל להרשעתה המוצדקת של המערערת בכל המិוחס לה.

אלא שהמתلون לא העיד, ולפni בית המשפט קמא עמדו רק צבר של אמרות שתועדו מפיו, לרבות אמרה הסותרת מפורשות את התזה עלייה מבוסס כתב האישום. בנסיבות מעין אלה לא היה מקום להניח הנחות, להעניק פרשנות או לבצע הרכותelogיות בדבר סבירותה או אי סבירותה של אמרה זו או אחרת. הריאות מותירות ספק, ומספק זה זכאית המערערת להונאות.

לאור כל האמור לעיל, אנו מקבלים את הערעור ומורים על זכואה של המערערת, מחמת הספק. ממילא, יבוטל גם העונש שהושת עליה במסגרת גזר הדין.

ניתנה היום, כ' אב תש"פ, 10 אוגוסט 2020, בנסיבות
המעערערת וב"כ הצדדים.

חגי טרס, שופט

זהבה בוסתן, שופטת עמידה

דנה מרשק מרום, שופטת
אב"ד